

Evangelische Gemeente Arnhem

Geloven in Arnhem, deel 16

Een kartonnen bord aan de Groningensingel wijst me de weg: de Evangelische Gemeente Arnhem komt bijeen in de aula van de Maarten van Rossemschool. Voor de zijingang staan mensen geduldig te wachten totdat ze aan de beurt zijn om de handen te ontsmetten en hun naam en telefoonnummer achter te laten. Om elf uur is iedereen binnen – een kleine zestig mensen, onder wie veel veertigers en zeven kinderen. Er heerst een informele sfeer – deze mensen hebben elkaar vaker ontmoet – maar de Coronacrisis beïnvloedt ook deze

samenkomst. Zingen kan nog niet in het eerste deel van de liturgie maar is na afloop daarvan mogelijk voor wie het aandurft en voldoende afstand bewaart.

Mede onder invloed van de Corona-restricties is de orde van dienst eenvoudig. Na welkom en een paar mededelingen brengt een klein combo een paar liederen uit het *Praise*-repertoire ten gehore, waaronder één voor de kinderen, die daarna naar hun eigen viering gaan.

De preek wordt deze keer verzorgd door Vincent Schut, één van de ‘oudsten’ -ambtsdragers die de gemeente leiden en in het dagelijks leven programmeur. Onder verwijzing naar het Genesisverhaal over de Toren van Babel en het nieuwtestamentische verhaal over de ‘verloren zoon’ houdt hij een persoonlijk getint betoog over communicatie en wat daarbij allemaal fout kan gaan. Het eindigt met een oproep tot openheid waarbij Vincent iedereen uitnodigt om zijn 06-nummer op te slaan, om mogelijke irritaties of meningsverschillen te kunnen uitpraten. Een zegengebed en een slotlied beëindigen het officiële deel.

Terwijl een deel van de bezoekers achterblijft om nog een paar liederen mee te zingen, spreek ik met Vincent en een mede-oudste, Dirk Jan, nog even na. Ze vertellen me over het ontstaan van de EGA, precies veertig jaar geleden. Onvrede over de ontwikkelingen in de gevestigde protestantse kerken en betrokkenheid bij de opkomende evangelische stroming leidden tot de start van de EGA. Eerst was ze onderdeel van de *Parousia*-kerken (een laagdrempelige Angelsaksisch geïnspireerde opwekkingsstroming) maar na enige tijd werd ze zelfstandig. Gedoopte leden worden geacht hun talenten in te zetten want, op een korte periode met een parttime beroepskracht na, de EGA is een vrijwilligerskerk. De uitvoering van scholing (in kinderwerk en huiskringen), pastoraat en kerkdiensten wordt ondersteund door cursussen van bijbelscholen en in bijzondere situaties kan worden doorverwezen naar christelijke organisaties voor hulpverlening. Ook deze qua ontstaan en visie orthodoxe kerkgemeenschap ontkomt niet aan actuele discussies: de leiding is nu nog in handen van mannelijke ‘oudsten’, die zelf hun opvolging verzorgen, maar het gesprek over de rol van vrouwen in de EGA is begonnen. De ongeveer tachtig leden van de EGA zijn zo samen kerk, met een bescheiden begroting waarvan tien procent wordt besteed aan missionair-diaconale activiteiten, in de wijk o.a. rond het asielzoekerscentrum en in het buitenland in Roemenië en Moldavië.

Vanwege de omvang en het vrijwilligerskarakter van de groep kan de EGA niet al haar wensen in praktijk brengen. De oecumenische betrokkenheid bij ‘Hart voor Arnhem’ bijvoorbeeld staat daarom op een laag pitje. Maar in alle bescheidenheid neemt ook deze vitale kerkgemeenschap een opvallende eigen plaats in binnen de veelkleurige wereld van Geloven in Arnhem.

Kees Tinga

Meer informatie over de visie en werkwijze van de Evangelische Gemeente Arnhem is te vinden op haar website: www.egarnhem.nl Contactpersoon is Vincent Schut.